Firmaların masraflarından farklı olarak vergi ve bağışlarda rahatsızlık yaratan bir özellik bulunmaktadır. Firma masrafları yatırım tarzında olup, sermayeye katılırken, vergiler ve bağışlar sermayedarların harcamaları olarak belirir. Bu rahatsızlık bir yandan hükümet, belediye ve HÜDKAGÖ'lerin firmalaştırılması çabası olarak dışa vururlurken, bir yandan da kıymetli kağıtlar aracılığıyla kurumlar firmalaşmadan harcamalar üzerinden sermayeleştirme girişimleriyle ortadan kaldırılmaya çalışılır.

Eski düzenin mirası, istilalarla ele geçmiş olan, geçecek olan, sermayemsinin soğurulmasıyla toplanan vergi gibi «kaynaklar»ı olan bir hükümet doğrudan bu kaynakları elden çıkararak yaptığı harcamalar ile kaynakların değerini sermayedara aktarır aktarmasına, ama, bu bir «sermayeleşme» değil bir zenginlik transferidir. Ancak hükümet harcamalarını kaynaklarıyla değil kaynaklarını teminat gösterip aldığı borçlarla yaparsa, harcamalar daha baştan sermayeleşmiş olur. Bu yoldan hükümet zorda olup eldekini elden çıkarmak durumunda kaldığında, ucuza vermesi gerekecek ve sermayedar bunları ucuza kapatabilecektir. Hükümetin tüm kaynaklarının sermayeleşmiş değeri, borçlarını ancak karşılayacak noktaya gelene kadar borçlanma sürer. Ancak bu başa baş noktasına erişildiği anla birlikte hükümet harcamaları üzerinden yürüyen sermaye zenginliğe dönüşerek ortan kalkar. Yani kaynakların sermayedara sermayeleştirilerek aktarılması daralmaya başlayan sermayeye bir süreliğine nefes aldırır, ancak sonunda başa çıkılması daha zor bir durumla başbaşa bırakır.

Türkali Mah., Beşiktaş, Kasım 2004